

ZBYTKY

Neděle, 10. června 2007

Mám manžela nesmírně rád vařím. Také rád jí, ale to je až ve druhém gardu. Vaření, dokonalá úprava jídla na talíři, naservírování a pak vyslechnout obdiv... to je jeho. Bohužel, doplácí na to jak jeho, tak i moje rozměrové parametry. ½ s ním, to znamená buď mít k jídlu přístup anorektika, nebo rezignovat a užívat si.

Pochopitelně, je jeho záliba je dříve mnoha náročných pokusů. Protože odolat jeho vaření téměř nelze, zadržuji jakkoliv. Někdy debaty v jinou konkrétní jeho slibem, že jen dovařím ze "zbytků", což jsou ještě doma - a pak už určitě... A v tom je ten problém, ten "zakopaný pes". Protože cokoli z obchodu, rozbalí, malinko ochutná (a někdy ani to ne) a rovnou se do ledničky, je už "zbytkem", který čeká na spotřebování. Ale zastavme se u tohoto slova v jeho běžném významu (ohledně potravin) - tedy zbytků jídel, u toho, co se nespotřebuje a povětšinou vyhazuje. Sama jsem to nikdy nezažila, u nás co se uvařilo, to se všichni spotřebovalo. Prostě talíře prázdné, nebylo co vyhodit. Teprve až po absolvování několika návštěv kamarádek jsem zírala, jak se také dá "hospodařit". Všem se nandá na talíř a to, co nedojedí, jde do koše, respektive do kontejneru. Pochopila jsem po návštěvě u jedné známé, proč tak často vychází s penězi, když minimálně třetina nakoupených potravin jde do odpadu; sešteme-li to, co se logicky vyhodit musí (slupky, atd.) a to, co jsme uvařili, pak z talíře sešoupí a vyhodili, dojdeme k dost vysokým částkám. Nemyslím si, že ať jsme jakkoliv bohatí, máme nad tím mávnout rukou.. Vzpomínám na jeden zážitek z doby, kdy jsme jezdili na tréninkové tábory (máma jsem svého času velkou sportovní šampionkou). Pronajali jsme si v Podkrkonoší "sokolovnu" - velikou budovu, kde byly ložnice, jídelna, kuchyně a toalety. Mj. super vybavení, prostě i okolí. Přemýšlející pán mi dokonce ukázal, přivedl a ještě uklízel, že odpoledne přivezli na odpad. Brala jsem to tak, že to budou běžné kontejnery na normální "smetí"; atd., ale on přivezl vysně nádobu na "zbytky jídla". Vykulená jsem na něj zírala a pak se s ním dohodla - nechá tam jednu, právě jen na ty "slupky, kosti atd.", a sdělila jsem mu, že "našedla" zbytky nenechávají. A to zase vykulená zírál on... Vařily dvě maminky, kterým jsme pomáhali (každý den vybrala parta + já). Ještě před servírováním prvního jídla jsem hladově jídelně oznámila, že každá má sníst tolik, bude chtít. Nikoho v ní nebudeme omezovat. Ale - zbytky neexistují. Proto ať si vždy uklidnou kolik a přídát mohou do libosti... S úsměvem vzpomínám na několik superjedlíků, kteří stáli před výdejovými okénky a nechávali si od dvířek přídát a přídát.. Po návratu se máma pak chodili rodiče některých dětí ptát, "co jsme proboha, s jejich mazánky provedli, že te ne najednou jedí, neloudají se s jídlem a nenechávají zbytky". Přemýšlela jsem jsme máma s sebou 75 dětí ve věku od osmi do osmnácti, plus dospělí trenéry. Snídaně, svačina, oběd, svačina, večere, druhá večere. Ze sokolovny jsem za ten týden vylezla jen párkrát...

Povzte, jak je to u vás doma s jídlem: Nandáváte každému tolik, kolik sní?Nechávají se zbytky?Jí se i ohřívané, nebo byle vyhodíte a vaříte nové? d@niela